

Καὶ ἐνῷ αὐτὸς εὐαρέστως ἐθαυκαλᾶτο βλέπων ὄνειρα, ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἐπέσπευδε τὸν ὄλεθρόν του.

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη ψῦχος ἐν τῇ καρδίᾳ, τὰ ὧτά του ἐβόμβησαν, τὸν κατέλαβε σκοτοδίνη καὶ «ἔπασεν ὁ οὐρανὸς καὶ τὸν ἐπλάκωσε!»

Ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ τῆς θυγατρὸς του συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ὁ Ῥοβέρτος ἐξήρχετο ἔχων ἐπ' ὤμου τὸ κυνηγετικὸν ὄπλον του, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του· ἀμφότεροι δὲ ἦσαν ἀμέριμνοι καὶ φαιδροί.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκίαζε τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν της δι' ἐρυθροῦ ἀλεξηλίου.

— Πατέρα, ἀνεφώνησε μακρόθεν, ἔρχεσθε μαζί μας; Θὰ πᾶμε μὲ τὸν Μαθητὴν εἰς τὸ δάσος.

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν ἔρχομαι· ἔχω ἐργασίαν.

Καὶ ἐνῷ τὰ τέκνα του ἀπέρχοντο, ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὰ συγκεκινημένους, καὶ διενόηθη:

— Θὰ τὰ φήσω ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Καρβαγάν: Δὲν θὰ δυνηθῶ ἄρα γε νὰ σώσω τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων μου;

Ἡσθάνθη φλόγα ἀνερχομένην εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ νέαν δύναμιν ἐνισχύσαν αὐτόν εἰς ἐξακολούθησιν τῶν παραβόλων ἐφευρέσεών του. Καὶ ἐνῷ εἶχεν ἔτι καιρὸν νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν διὰ τῆς τάξεως καὶ τῆς ὑπομονῆς, τοῦναντίον ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ ἔτι βαθύτερον εἰς τὸ βάραθρον πρὸς ὃ κατεφέρετο ἡ περιουσία αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπαρξίς.

Εἶπε λοιπὸν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Προσπάθησε μόνον νὰ ἐπιτύχῃς νὰ μου δώσῃ καιρὸν ὁ Καρβαγάν, καὶ τὰλλα εἶνε δουλειὰ δική μου.

Ἀποβλέψας δὲ ἀτενῶς πρὸς τὸν πύργον τοῦ εἶπε μετὰ φωνῆς προφητικῆς:

— Τὸ βλέπεις αὐτό; Δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺ, καὶ θὰ εἶμαι εἰς κατὰστασιν νὰ τον χρυσώσω ἂν θελήσω.

Καὶ ἀνεκάγχασε σείων τὴν πολιὰν κεφαλὴν του καὶ ἀνέβη εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριόν του, ἀφ' οὗ προσηγόρευσε διὰ νεύματος τὸν Μαλεζῶ, ὅστις ἐν ταραχῇ πολλῇ ἠρώτα ἑαυτὸν μήπως ἔχει παρὰφρονα ἀπέναντί του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOIS-GOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΚΘ'

— Ποίων φόνων, μητέρα, ἠρώτησεν ἀφηρημένως ἡ Θηρεσία.

Ἡ κυρία Λεκόντ διέκοπτεν αὐτήν, καθ' ἣν στιγμὴν ὠμίλει χαμηλῇ τῇ φωνῇ

περὶ τοῦ ταξιδίου κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μελιτος, τοῦ ὥραίου εἰς Ἰταλίαν ταξιδίου, ὅπερ εἶχε προσχεδιάσει μετὰ τοῦ Λουδοβίκου.

Οἱ μνηστῆρες εὕρισκοντο ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως, εἰς Σορέντον, ἐν ᾧ ἐσχεδίαζον νὰ περιμένωσιν ὑπὸ τὰς λεμονέας τὴν ἀνοιξιν, καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἐρρίπτετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀνειροπολήσεων τῆς εὐδαιμονίας των, ὡς βόμβη ἐν τῷ μέσῳ χοροῦ.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ κυρία, θέτουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐφημερίδα, ἦν ἐκράτει, πῶς! δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἐδολοφόνησαν μίαν νέαν γυναῖκα... ὅτι τὴν ἔβαλαν ἐντὸς κιβωτίου... καὶ ὅτι ὁ κακοῦργος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδολοφόνησεν, ἐφόνευσεν ἐπίσης ἕνα ἔμπορον... ἕνα κύριον Λερέ, τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδα ἄλλοτε... διότι εἶχε τὰ χρήματά του κατατεθειμένα εἰς τοῦ πατρὸς σου;

— Ἀνέγνωσας τὴν «Γρατζιέλαν», Λουδοβίκε; ἐψιθύρουν ἡ Θηρεσία, ἥτις προὔτιμα νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς ἢ ν' ἀκούῃ θλιβεράς ἱστορίας. Ἐγὼ δὲν τὴν ἀνέγνωσα, ἐπανάλαβεν ἀμέσως, διότι ἡ μητέρα δὲν τὸ ἠθέλησε. Μία ὅμως φίλη μου μοι εἶπεν ὅτι εἶνε τερπνοτάτη. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ γίνεται λόγος περὶ μιᾶς λέμβου... Θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν λέμβον, ἀλήθεια, Λουδοβίκε; ... διὰ νὰ περιδιαβάζωμεν τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖνον, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ποτὲ τρικυμίες...

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐψιθύρουν ἡ χήρα, ὀλίγον σκανδαλισθεῖσα, τὰ κορίτσια αὐτὰ χάνουν τὸ μυαλό των ὅταν πρόκηται νὰ ὑπανδρευθοῦν. Τότε, λοιπὸν, κόρη μου, σὺ εἶνε ἀδιάφορον ἂν φονεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἐντὸς τῶν οἰκῶν των... καὶ μάλιστα ἐντὸς τῶν Παρισίων. Μίαν ἡμέραν ἡμποροῦν νὰ ἔλθουν νὰ μᾶς σφάξουν ἐδῶ... Αὐτὸ θὰ εἶνε πολὺ εὐκόλον... διότι ἡ οἰκία εἶνε πλησίον τοῦ δάσους, καὶ τὸν χειμῶνα δὲν ἔχομεν γείτονες.

— Ὁ Λουδοβίκος θὰ μᾶς ὑπερασπισθῇ, μητέρα, εἶπεν ἡ Θηρεσία παρατηροῦσα τὸν ὥρατον καὶ ὑπερήφανον νέον, ὃν ἠγάπα.

— Ἄν ὁ Λουδοβίκος περιδιαβάζει μαζί σου εἰς τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως δὲν θὰ εἶνε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ, ἀπήντησε γελῶσα ἡ κυρία Λεκόντ. Ἄλλ' ἡστειευόμην, διότι δὲν φοβοῦμαι ποσῶς. Ἐχομεν, δόξα, τῷ Θεῷ! καλοὺς θεράποντας, οἵτινες πρὸ δεκαπενταετίας εὕρισκονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ φονευθοῦν δι' ἡμᾶς. Παραδεχθῆτε ὅμως, ἀγαπητέ μοι Λουδοβίκε, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶνε πολὺ ἔνοχος, ἀφοῦ δὲν ἐμποδίζει τοιαῦτα φρικώδη ἐγκλήματα, καὶ πρὸ πάντων μὴ συλλαμβάνουσα τοὺς διαπράττοντας αὐτά.

Ἐὰν ἡ κυρία Λεκόντ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ της ἐπηγγέλλετο ἄλλοτε τὴν καταδίωξιν τῶν κακούργων, δὲν θὰ ὠμίλει βεβαίως μὲ τοιαύτην γλῶσσαν, διότι ἐγνώριζε τὴν παροιμίαν: δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῇ τις περὶ

σχοινίου, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπαγχονισθέντος. Ἄλλ' ὁ κύριος Λεκὸν δὲ Γεντιλῇ ἀπέσχε νὰ διηγηθῇ αὐτῇ τὸ παρελθόν του. Ἐνομήσθη ὡς ἔντιμος ἀστός, οὐτινος ὁ πατὴρ εἶχε κερδήσει μεγάλην περιουσίαν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπειδὴ δὲ πράγματι εἰσηλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ἀρκετὴν πατρικὴν περιουσίαν, οὐδόλως ἡλλοίου τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἐν τούτοις ἀπέκρυπτεν ὀλίγον.

Ἄλλως τέ, ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου δὲν παρημέλησε, πρὶν δώσῃ τὸν λόγον της, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, ἡ δὲ ἐξέτασις, ἀνατεθεῖσα εἰς ἔντιμόν τινα φίλον τοῦ μακαρίτου Λεκόντ, ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ διὰ τε τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

Μόνη ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τίς ἦτο ἀληθῶς ὁ κύριος Λεκὸν, αὕτη δὲ εἰς παρομοίας περιστάσεις, τηρεῖ ἀπύλυτον ἐχεμυθίαν.

Ὁ Λεκὸν, ἄλλως τε, ἦτο ἀνιχνευτὴς ἀνευ φόβου καὶ ἀκηλίδωτος. Διατί λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι προϊστάμενοί του θ' ἀνθίσταντο εἰς τὸ νὰ συγγενεύσῃ οὗτος μετ' ἐντίμου οἰκογενείας; Διατί θὰ ἐθυσίαζον αὐτὸν εἰς μίαν προκατάληψιν;

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ κυρία Λεκόντ ἦτο προληπτικὴ, καὶ ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο σφόδρα μανθάνουσα τ' ἀληθῆ προηγούμενα τοῦ πατρὸς τοῦ γαμβροῦ της. Εἶνε ὅμως ἀληθές ἐπίσης ὅτι, μεθ' ὅλα ταῦτα, ἡ δεσποινὶς Λεκόντ θὰ ἐνυμφεύετο τὸν Λουδοβίκον, ὃν ἐμμανῶς ἠγάπα.

Ἦτο καὶ αὕτη ἐπίσης φύσει ἐκπαθής, ἡ μὲ κυανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ἡδεῖαν φωνὴν νεᾶνις αὕτη, ἀλλ' ἐκπαθὴς διαφοροτρόπως τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε παραφορὰς καρδίας, αὕτη διαχύσεις.

Ἡ Θηρεσία ἐγεννήθη διὰ τὴν αὐταπάνησιν, διὰ τὴν θωπεῖαν.

Ἐπεθύμει μόνον ν' ἀφιέρωσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐκλογῆς της, καὶ ἂν τῇ ἐζήτει ν' ἀποθάνῃ δι' αὐτόν, θὰ ἦτο εὐτυχὴς διὰ τοῦτο.

Ἄλλ' ἐπίσης δὲν θὰ ἐσυγχώρει αὐτὸν ποτὲ ἂν ἠγάπα ἄλλην, ἐπίστευεν ὅμως μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠγάπησε ποτὲ ἄλλην παρ' αὐτήν.

Ἀνατεθραμμένη ἐν τῷ μέσῳ κοινωνικῆς τάξεως, ἐνθα δὲν εἰσεχώρουν αἱ εἰς ἄλλας τάξεις τῆς Παρισίνης κοινωνίας κυκλοφοροῦσαι ιδέαι, ἠγνόνει τὸ κακόν, καὶ δὲν ἐπῆρχετο ποτὲ εἰς τὸ πνεῦμά της ἡ σκέψις ὅτι ἡ νεότης τοῦ μνηστῆρός της δὲν ὑπῆρξεν ἀθῶα, ὅπως καὶ ἡ ἰδική της. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ Θηρεσία εἶχε τάσιν νὰ καταστῇ ζηλότυπος, καὶ τοῦ παρελθόντος ἀκόμη.

Οὐδόλως ὅμως ἐσκέπτετο διὰ τὸ παρελθόν, διότι ἦτο εὐτυχὴς ἐν τῷ παρόντι καὶ τὸ μέλλον ὑπερμεδία αὐτῇ. Τὰ φρικώδη διηγήματα, ἅτινα αἱ ἐφημερίδες φιλοδωροῦν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῶν, οὐδόλως ἀπησχόλουν αὐτήν, πολλῶ δὲ μάλλον τὰ λάθη τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Λουδοβίκος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἤκιστα ἐσυλλογίζετο τὰ Διὰφορα τῶν ἐφημερίδων, ἐθεώρησεν, ἐν τούτοις, ἑαυτὸν

υποχρεωμένον ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κυρίας Λεκόντ, ἥτις παρεπονεῖτο ὅτι τόσα κακοურγήματα ἔμενον ἀτιμώρητα.

— Δὲν ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, προσφιλῆς κυρία, ἠρώτησε μετὰ προθυμίας μαρτυρούσης τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ φανῇ ἀρεστός πρὸς τὴν μέλλουσαν πενθεράν του, δὲν ἐλέγετε, ὅτι εὐρίσκοντο ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν δολοφόνων τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς γυναικός;

— "Ὁχι, ἀκόμη, ἀπήντησεν ἡ χήρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐπαρίχουσιν τὸ πτώμα καὶ ἐξέθεσαν αὐτὸ εἰς τὴν Μόργην. Ἐλπίζουν ὅτι θ' ἀναγνωρισθῇ, καὶ τότε...

— "Ἀχ! μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία, τί θλιβεράν ὁμιλίαν ἀρχίσκαμεν! Ἄν ὁμιλοῦσαμεν δι' ἄλλα πράγματα;...

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Λουδοβίκον:

— Καὶ τὸ ψέλλιον ἐκεῖνο; εἶπε μειδιῶσα. Ἐπρόκειτο νὰ μοὶ τὸ φέρῃς ἀπόψε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ἐλθμονήσας... Νὰ λησμονήσῃς! Τί κακόν ἔστις!... ἐγὼ δὲν λησμονῶ τίποτε... δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, δὲν εἰσεύρω νὰ λησμονῶ...

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, εἶπεν ὁ νεανίας μετ' ἀμνηχανίας, πρὶν ἔλθω ἐδῶ ἐμελέτων νὰ υπάγω εἰς τὸν ἀδαμαντοπώλην... ἀλλ' ἀπρόοπτον πρόσκομμα με ἡμπόδισε.

— Ποῖον πρόσκομμα, κύριε; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ Θηρεσία. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ μάθω.

— Ἐβράδυνα ἔνεκα μιᾶς ὑποθέσεως... μιᾶς ὑποθέσεως τοῦ γραφείου.

— "ὦ! Ἴδου μία δικαιολόγησις! πολὺ κακὴ.

— Αὐρίον, δεσποινίς, θὰ ἐπανορθώσω τὴν βραδύτητα αὐτήν, καὶ θὰ ἔχετε τὸ ψέλλιον.

— Πιστεύω, ἀγαπητέ μοι Λουδοβίκε, ὅτι δὲν θὰ κάμετε τρέλλας διὰ τὰ δῶρα τοῦ γάμου. Ἀνοίγετε οἶκον μὲ καλὴν περιουσίαν, ἀλλ' ἡ οἰκονομία δὲν βιάζεται ποσῶς. Λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, μή...

Οἱ συνετοὶ οὗτοι λόγοι διεκόπησαν ὡς ἐκ τῆς εισόδου τοῦ γέροντος ὑπηρέτου, ὅστις ἡμέρας τινὰς πρότερον εἶχεν εἰσαγγάγῃ τὸν κύριον Τολβιάκ.

— Εἶνε, εἶπεν, εἰς τὸν ἀντιθάλαμο ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἀμέσως εἰς τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ.

— Ἐνας ἄνθρωπος; ἐπανελάθεν ὁ Λουδοβίκος, ἀρκετὰ ἐκπεπληγμένος ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τούτου τρόπου τῆς ἀναγγελίας.

— Μάλιστα, κύριε. Ἐνας ἄνθρωπος πολὺ κακοφορεμένος.

— Θὰ εἶνε ἐπαίτης, ἴσως... ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πῶς ἦλθε καὶ μὲ ζητᾷ ἐδῶ...

— Κύριε, δὲν εἶνε ἐπαίτης, ἐπανελάθεν ὁ θεράπων. Λέγει ὅτι ἔρχεται διὰ πολὺ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Μήπως εἶνε ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος προχθὲς ἐζήτηε ἐπιμόνως νὰ μὲ ἴδῃ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἄντ' ἐμοῦ ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λεκόντ.

— "ὦ! ὄχι, κυρία. Αὐτὸς ὁμοιάζει

πολὺ μὲ πτωχόν, καὶ ἔχει μίαν μορφήν...

Τὴν μορφήν ταύτην ὁ θεράπων δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ περιγράψῃ, διότι, ἐνῶ εἰσέτι ὁμίλει, ἐφάνη μετὰ τῶν δύο φύλλων τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἡμικνηφχθείσης ἄνευ θορύβου ὑπὸ τοῦ ἀδιακρίτου ἐπήλυδος.

Λ'

Ἡ Θηρεσία πρώτη εἶδε τὴν μορφήν ταύτην, φωτιζομένην ὑπὸ δύο μικρῶν φατῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες παρετήρουν αὐτὴν μετ' ἐπιμονῆς, προξενούσης ἀνησυχίαν. Ἐκαμε χειρονομίαν, ἥτις διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς τῆς, ἡ δὲ κυρία Λεκόντ, ἰδοῦσα τὸν παρείσακτον, ἐξέβαλε φωνὴν τρόμου.

Ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδος, πλήρους διηγήσεων δολοφονιῶν, τὴν ἀνησύχησεν ὀλίγον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εὐρίσκετο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πνεύματος ἐν ᾗ εὐρίσκονται ἐνίοτε οἱ γενναϊότεροι μετὰ τὴν διήγησιν ἱστορίας φαντασμάτων καὶ βρυκολάκων, ἡ ἐμφάνισις δ' ἐνὸς ἀγνώστου εἰς τὴν μικρὰν οἰκογενειακὴν αἴθουσαν ἐνεποίησεν αὐτῇ αἴσθησιν ἐφόδου ληστῶν.

Ὁ Λουδοβίκος μᾶλλον ὠργισμένος ἢ πεφοβισμένος, ἠγέρθη βιαίως καὶ εἶπε:

— Διώξετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ θεράπων ἐστράφη ἀμέσως ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ μέλλοντος αὐθέντου του, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά. Ὁ ἀδιακρίτος ἐπισκέπτης, ὅστις ἐτόλμα νὰ παρουσιάζηται οὕτως, εἶχεν ἤδη εἰσέλθει καὶ ἐπανακλείσει ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν. Ἀπέφυγε τὴν συνάντησιν τοῦ θεράποντος, καὶ προῦχώρησε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πλόν του, καὶ χαιρετῶν μεθ' ὑποκλίσεων.

Δὲν ὁμοιάζει πρὸς εὐγενῆ, πρὸ πάντων δὲ πρὸς ἐκατομμυριούχον, διότι ἦτο ἐνδεδυμένος μὲ ἐορτάσιμον ἐργάτου ἐνδυμασίαν, δὲν εἶχεν ὅμως καὶ τὴν φυσιογνωμίαν κακούργου. Τὰ φορέματά του ἦσαν καθαρὰ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἐπαίτης.

Ἡ χήρα, ἀναλαβοῦσα θάρρος, παρετήρει τὴν φυσιογνωμίαν του, ἥτις ἀπέπνευε τιμιότητα, καὶ ἡσθάνετο ἤδη αὐτὴν διατεθειμένην νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου. Ἡ Θηρεσία εἶχεν εἰσέλθει πλεόστονον συγκινημένη, τὸν δὲ μνηστῆρα αὐτῆς κατελάμβανε μικρὸν κατὰ μικρὸν ὀργὴ ἀκράτητος.

— Ποῖος σοῦ ἐπέτρεψε νὰ σπεύσῃς ἐδῶ; ἠρώτησε, βαδίζων εὐθὺς πρὸς τὸν ἄγνωστον. Τί θέλεις; Ποῖος εἶσαι;

— Μὲ συμπάθειο, κύριε... κυρία, καὶ ὅλη ἡ συντροφιά, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ παράδοξος οὗτος ἐπισκέπτης. Εἰς τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ καὶ εἰς τὴν κυρίαν Λεκόντ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Ναι, φίλε μου, εἶπεν ἡ χήρα θέλουσα ν' ἀποφύγῃ ρῆξιν. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ἐξηγηθῇτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐπανελάθεν

ὁ ἄγνωστος βλέπων τὸν θεράποντα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ὅτι ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ εἶνε πολὺ ἐμπιστευτικόν, καὶ ἐπεθυμοῦσα...

— Αὐτὸ ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον, ἀνέκραξεν ὁ νέος Λεκόν.

Καὶ προῦχώρησε βήματά τινα, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ συλλάβῃ τὸν αὐθάδη ἐκ τῶν ὤμων καὶ νὰ τὸν ρίψῃ ἔξω.

Ἡ κυρία Λεκόντ παρενέβη καὶ τὴν φορὰν ταύτην λέγουσα:

— Λουδοβίκε! σὰς παρακαλῶ!

Καὶ ἀπευθυνομένη εἶτα πρὸς τὸν γέροντα ὑπηρέτην:

— "Ἐξέλθε, Ἀντώνιε, τῷ λέγει. Μόνον μὴ ἀπομακρυνθῇς.

Ὁ ἄγνωστος οὐδόλως ὀπισθοχώρησε βλέπων τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν. Τοῦναντίον, ἐπροχώρησε τρία βήματα καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, ἀτινα δύο κηρία, τεθειμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφώτιζον καθ' ὁλοκληρίαν ἀφ' οὗτο προῦχώρησεν. Ἡ ἐξέτασις δὲν διήρκεσε πλέον τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων δευτερολέπτων, ἀλλ' αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος εἶχεν ὀφθαλμούς, οἵτινες ἐφάνοντο ζητούντες ν' ἀναγνώσωσιν εἰς τὸν μυχὸν τῆς ψυχῆς τοῦ κυρίου Λεκόν.

Ἡ Θηρεσία κατέλαβε τὸ ἐταστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα καὶ ὠχρίασεν, ὡς εἰ κίνδυνος ἡπείλει τὸν μνηστῆρα αὐτῆς.

— Τώρα, εἴμεθα μόνοι, ἐπανελάθεν ἡ κυρία Λεκόντ. Περιμένω, κύριε, νὰ μὰς φανερώσετε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Θεέ μου! κυρία, αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, ὅστις δὲν ἐφαίνετο πλέον ἐν ἀμνηχανίᾳ. Πρὸ ὀλίγου εὐρήκα ἕνα πορτοφόλι... μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν χρήματα... χρήματα πολλὰ μάλιστα...

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Δὲν εἶμαι πλούσιος, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶμαι τίμιος... καὶ ἐπειδὴ μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι βρέθηκε ἐπάνω εἰς ἕνα χαρτί τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς κυρίας Λεκόντ, εἰς Βουλώνην, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: Θὰ υπάγω ἴσα καὶ ἴσα εἰς τὴν κυρίαν αὐτήν, ἀντὶ νὰ καταθέσω τὸ πορτοφόλι εἰς τὸν ὑπαστυνόμο τοῦ τμήματος... Αὐτὸ θὰ γλυτώσῃ βέβαια ἀπὸ μιᾶς κακῆς νύκτας τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὰ χαρτονομίσματα...

— Εἶνε καλόν!... κάλλιστον, κύριε, αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμνετε, ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ κυρία. Ἀπατάσθε ὅμως, διότι οὔτε ἡ κόρη μου, οὔτ' ἐγὼ ἐξήλθομεν σήμερον, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχασαμεν τὰ χρήματα αὐτά.

— Τότε, ἡμπορεῖ νὰ εἶνε τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ... διότι αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε γραμμένον ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί.

— Εἶνε ἰδικόν σου, Λουδοβίκε; ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς Λεκόντ.

— "Ὁχι... ὄχι... δὲν ἔχασα τίποτε, ἐψέλλισεν ὁ νεανίας.

— Παράδοξον πρᾶγμα! ἐψιθύρισεν ἡ Θηρεσία, ἥτις παρετήρει τὴν ἀμνηχανίαν

εἰς τὴν ἐνέβαλε τὸν μνηστήρα αὐτῆς ἡ ἐρώτησις ἐκείνη.

Καὶ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸν ἄγνωστον, εἶπεν αὐτῷ :

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην, κύριε, νὰ μὰς δείξετε τὸ χαρτοφυλάκιον ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀπήντησεν οὗτος μετὰ προφανοῦς δισταγμοῦ, ὅστις ἀφήρει πᾶσαν ὑπόνοιαν προσποιήσεως... βέβαια δὲν ἔχω καμμία ὑποψία διὰ τὰ πρόσωπα ποῦ εἶνε ἐδῶ μέσα... ἀλλὰ... καταλαμβάνετε... δὲν θέλω νὰ κάμω λάθος... καὶ νὰ δώσω τὸ πορτοφόλι εἰς ἄλλον παρὰ μόνον εἰς τὸν ἴδιον κύριόν του... αὐτὸ συμβαίνει πολλαῖς φοραῖς...

— Κυρία, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν, ἡ γελοία αὕτη σκηνὴ διήρκεσε πολὺ, καὶ θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ ἀνεχθῶ περισσώτερον τὴν αὐθάδειαν τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ. Θὰ τόν...

— Κύριε, διέκοψεν ἡ Θηρεσία, ἀπευθυνομένη πρὸς ἐκείνον, ὃν τόσον κακῶς μετεχειρίζετο ὁ Λουδοβίκος, τὸ χαρτοφυλάκιον εἶνε ἀπὸ ρωσικὸν δέρμα ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἤξεύρω καλὰ ; ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος, ἀλλ' ἂν μοῦ εἰπῆτε τὸ χροῶμα...

— Κόκκινον βαθύ... μὲ ἐλαττήριον ἐπίχρυσον... καὶ δύο ἀρχικὰ γράμματα... Λάμβδα καὶ Γάμμα.

— Βέβαια, αὐτὸ εἶνε. Καὶ μέσα πόσαις θέσαις ;

— Τρεῖς.

— Σωστά ! Καὶ τί χρῆματα εἶχε ;

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρώτησιν ἡ Θηρεσία δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐστράφη πρὸς τὸν μνηστήρα τῆς καὶ εἶπεν αὐτῷ ζωηρῶς :

— Τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτὸ εἶνε ἰδικόν σου, Λουδοβίκε, ἐλησμόνησες λοιπὸν ὅτι ἐγὼ σοὶ τὸ ἐδῶρκα ; Ἐχεις πολὺ ὀλίγον μνημονικὸν σήμερον, προσέθεσεν εἴτα μετὰ συγκινήσεως, ἣν ἀνωφελῶς προσεπάθει ν' ἀποκρύψῃ.

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Λεκόν διὰ φωνῆς πνιγομένης, δὲν ἐπίστευον, δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός μοι φέρει ἀκριβῶς ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον...

— Τὸ ἐγνώριζες ἐν τούτοις ὅτι τὸ εἶχες χάσει, διότι... δὲν λησμονῶ τίποτε, ἐγὼ... ἥσο σκεπτικὸς ὅταν ἦλθες... καί, θέλεις νὰ εἶπω τί περιεῖχε ; Πέντε χιλιάδες φράγκα, τὴν ἀξίαν τοῦ βραχιολίου μου. Μὴ κοκκινίζης... σὲ συγχωρῶ τώρα, διότι δὲν μοὶ τὸ ἠγόρασες... ἀλλὰ διατί μοὶ ἔκρυπτες τὴν ἀλήθειαν ; Ἐφοβεῖσθαι λοιπὸν τὰς ἐπιπλήξεις ; προσέθεσεν ἡ νεανὺς γελοῶς.

Εἶχεν ἤδη ἐπανεύρει τὴν εὐθυμίαν τῆς, ἀφότου ἐσκέπτετο ὅτι ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Πέντε χιλιάδες φράγκα ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λεκόν, ἀλλ' αὕτη εἶνε μεγάλῃ ποσότης, καὶ χωρὶς τὸν κύριον, ὅστις, πιστεύω, θὰ μὰς κάμῃ τὴν χάριν νὰ δεχθῇ μίαν καλὴν ἀμοιβήν...

— Ἐγώ, κυρία ; εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Ω ! ὄχι !... δὲν θέλω τίποτε... δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν ὁ τίμιος, ἂν ἐδεχότου ἀμοιβάς... εἶμαι ἀρκετὰ πληρωμένος, βεβαιωθῆτε, ὅταν συλλογίζομαι πῶς ἔχασε ὁ κύριος πέντε ὥραϊα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων... καὶ ἓνα ἐνθύμιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ μίαν τόσον ὥραϊαν δεσποινίδα... αὐτὸ μοῦ φθάνει, ἀγαπητῇ μου κυρία. Τέλος πάντων ! εἶχα μὲν περίφημη ιδέα νὰ ὑπάγω νὰ κάμω ἓνα γύρο 'στὴ Μόργα.

— Εἰς τὴν Μόργαν ! ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία. Εἰς τὴν Μόργαν νῆρες τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτό ;

— Θεέ μου, ναί... ἀντικρὺ εἰς τὸ ὑελωτό... καὶ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν τὸ εὗρε ἡ κανένας ἄλλος, διότι ἦταν πολὺς κόσμος διὰ νὰ ἰδῇ τὴν σκοτωμένη γυναῖκα...

— Ὑπῆγες ἐκεῖ, Λουδοβίκε ; ἡρώτησεν ἡ νεανίς, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Ναί, ἐφέλλισεν ὁ μνηστήρ... κατὰ τύχην διέβαινον ἀπὸ ἐκεῖ... καὶ εἰσῆλθον...

— Σ' εὐχαριστῶ, διότι δὲν μοὶ τὸ εἶπες... ἐπεθύμουν δὲ καὶ νὰ μὴ τὸ ἐμάνθανον.

— Τώρα, κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ ἄγνωστος, ἡ ὑπόθεσις ἦλθε εἰς τὸν δρόμον τῆς. Ἡ περιγραφή εἶνε σωστή. Μὰς εἶπατε ὅτι 'πήγατε νὰ ἰδῆτε τὴν γυναῖκα μὲ τὴν δάμαν τῆς πίκας... φαίνεται ὅτι ἔτσι τὴν ὀνομάζουν εἰς τὰς ἐφημερίδας... Σοῦ ἔχουν καὶ ἐφευρέσεις αὐτοὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι...

— Ἀς συντομεύσωμεν, σὲ παρακαλῶ.

— Ω ! γρήγορα, τελειώνει. Θὰ σὰς παραδώσω μόνον τὰ παληόχαρτα τῶν χιλίων, καὶ τὸ κουτί ποῦ τὰ εἶχε μέσα. Ἰδοὺ κατὰ πρῶτον τὸ κουτί, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐξάγων τὸ χαρτοφυλάκιον. Εἶνε βέβαια ἰδικὸ σας αὐτὸ τὸ πορτοφόλι ;

— Ναί, τὸ ἀναγνωρίζω... δώσέ μοῦ το ! Ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Λεκόν ἐκτείνων τὴν χεῖρα.

— Μὲν στιγμὴ ! Πρέπει πρῶτα νὰ μετρήσω τὰ χαρτονομίσματα ἐμπρός σας, διὰ νὰ σὰς δείξω ὅτι δὲν ἐπῆρα κανένα...

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη... σὲ ἐμπιστεύομαι.

— Ὁχι, ὄχι. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ κάμωμε τὰ πράγματα τακτικά. Λοιπόν, ἓνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε... σωστά.

— Δὲν ἀμφέβηλλον πωσῶς... καὶ ἀφοῦ τὰ νῆρες σωστά...

— Ὁχι, διόλου. Εἶνε ἀκόμη τὸ χαρτί ποῦ εἶχατε γράψῃ τὸ ὄνομά σας... καὶ τῆς κυρίας... εὐτυχῶς... διότι χωρὶς αὐτὰ δὲν θὰ ἠμπορούσα νὰ σὰς εὕρω.

Ὁ νεανίας ἔκαμε χειρονομίαν ἵνα λάβῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ὅμως ὁ ἄγνωστος δὲν ἔσπευδε νὰ τῷ ἀποδώσῃ.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι ! εἶπε, διότι τὸ πορτοφόλι αὐτὸ εἶνε ὅπως τὸ μαγικὸν καπέλλο τοῦ Οὐδίνου. Βρίσκω ἀκόμη μέσα μίαν φωτογραφίαν... μίαν φωτογραφίαν μίας γυναῖκας... Θὰ εἶνε

βέβαια ἡ φωτογραφία τῆς δεσποινίδος, προσέθεσε δεικνύων τὴν εἰκόνα εἰς τὴν Θηρεσίαν.

ΛΑ'

Ἀντὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸν χάρτην, ὃν ὁ παραδόξος οὗτος ἐπισκέπτης παρουσίαζεν αὐτῇ, ἡ δεσποινὶς Λεκόντ ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ γυναικεῖον ἐνστικτον αὐτῆς τῇ ἐψιθύριζεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παρατηρήσῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνην.

Ἐν πρώτοις, ἦτο βεβαιότατον ὅτι ἡ φωτογραφία δὲν ἦτο ἰδική τῆς, διότι δὲν εἶχε ποτὲ φωτογραφηθῇ. Τῇ ἀπήρκεσε νὰ παραδῶσῃ τὰ θελκτικὰ χαρακτηριστικά τῆς εἰς τὴν διάκριτικὴν ἐνὸς βιομηχάνου, ὅστις δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ αὐτὰ ὅσας φορὰς ἐπιθυμήσῃ καὶ νὰ πωλήσῃ τὰ ἀντίτυπα εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα.

Ἦθελε νὰ φυλάξῃ τὴν μορφήν τῆς δι' ἐκείνους οὓς ἠγάπα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ζηλοτυπία τῆς ἐξήπτετο ἤδη.

Ὁ ἄγνωστος τῇ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἡ φωτογραφία ἦτο γυναικός, ἡ δὲ γυνὴ αὕτη ἔπρεπε νὰ εἶνε ὥραϊα, ἀφοῦ ἠπατάτο καὶ ἐξελάμβανεν αὐτὴν διὰ τὴν Θηρεσίαν.

Διατί ὁ Λουδοβίκος ἐφύλαττεν ὡς κειμήλιον τὴν εἰκόνα ταύτην ;

Καὶ ἐν ἐδίσταζε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τῷ ἀνῆκε, μήπως δὲν ἔκαμνε τοῦτο ἵν' ἀποκρύψῃ τῆς μνηστῆς τοῦ μίαν ἀπιστίαν, μίαν προδοσίαν ; Ἡ φαντασία τῶν νεανίδων βαίνει τροχάδην, καὶ ἡ τῆς Θηρεσίας ἐπλαττεν ἤδη ἀπελπιστικὰ συμπεράσματα.

Ἡ κυρία Λεκόντ δὲν εἶχε σχεδὸν τοὺς αὐτοὺς λόγους ἵν' ἀνησυχῇ, καὶ ἐν τούτοις ἡ σκηνὴ ἐκείνη τὴν ἐτάραττε καὶ τὴν ἀνησυχεῖ.

Προησθάνετο συγκεχυμένως ὅτι εἰς τὸ βάθος τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀκουσίων τούτων ἀσυναρτησιῶν ἐκρύπτετο θλιβερὸν μυστήριον, καὶ ὅτι ὁ ἐντιμος κομιστὴς τῶν χαρτονομισμάτων ἐπαιζε κωμῳδίαν, ἥς δὲν διέβλεπεν ἀκόμη τὸν σκοπὸν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ υἱὸν τοῦ κυρίου Λεκόν, ἡ στάσις αὐτοῦ ἐμκρύβει ἀκούντως, ὅτι ἡ ἀπρόοπτος παρουσίασις τῆς παραδόξου ταύτης φωτογραφίας κατήνεγκεν ἐπ' αὐτοῦ τρομερὸν κύπημα.

Ἦτο πελιδνός, ἡ δὲ συνεσταλμένη χεὶρ αὐτοῦ ἐθλίβε τὰ πλευρὰ ἀνακλίντρου. Εἶχε τὴν μηχανικὴν στάσιν τῶν εἰς θάνατον καταδικασμένων, ὅταν ἀναγινώσκουσιν αὐτοῖς τὴν ἀπόφασιν, ἥτις τοὺς διαγράφει ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων. Συσφίγγονται περὶ τὸ θρανίων των, ὅπως οἱ ἐπιθάνοντες εἰς τὰς σινδόνες τῆς κλίνης των.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλὴ ἠμύνετο κατ' ἀοράτων δημίων πειρωμένων νὰ σύρῳσιν αὐτὸν εἰς τὴν λαίμητόμον.

Ὁ παραίτιος τῆς θεατρικῆς ταύτης σκηνῆς περετῆρει ἡσυχῶς τὴν παραδόξον εἰκόνα, ἣν παρίστα ἡ πρὸ μικροῦ ἔτι τοσοῦτον ἀθόρυβος αἰθουσα τῆς χάρας τοῦ

τραπεζίτου, οὐδόλως δ' ἐφαίνετο ὅτι παρ-
ρετήρησε τὴν ὑπὸ τῆς ἐξετάσεως τοῦ πε-
ριεχομένου τοῦ χαρτοφυλακίου παρὰ χρεῖ-
σαν σύγχυσιν.

Παρετῆρει, ἐν τούτοις, τὸν κύριον δὲ
Γεντιλῆ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ,
μηδὸλως ἀπωλέσας μηδὲν κίνημα, μηδε-
μίαν συστολὴν τοῦ προσώπου.

— Φαίνεται ὅτι ἕκαστα λάθος, εἶπεν
ἀποσύρων τὴν εἰκόνα, ἣν εἶχε θέσει πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Θηρεσίας. Μὲ συμπα-
θεῖο, δεσποινίς. Ἐνόμιζα πῶς ἦτο ἡ φω-
τογραφία σας, διότι ἂν δὲν ἦτο αὐτή, δὲν
θὰ ἐλάμβαναν τὴν τὸλμην...

— Δὸς μοι! διέκοψεν ὁ νεανίας, ἡ φω-
τογραφία αὐτὴ εἶνε ἰδική μου.

— Καὶ τὰ χαρτονομίσματα ἐπίσης...
καὶ τὸ πορτοφόλι ἐπίσης... τὸ ἤξεύρω,
καὶ θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψω ὅλα, κύριέ
μου... καὶ χωρὶς ἀμοιβῆς, σὰς τὸ ἔχω
εἰπεῖ... δὲν εἶμαι πλούσιος, εἶμαι ὁμῶς
τίμιος...

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς περὶ τούτου,
εἶπεν ὁ Λουδοβίκος διὰ φωνῆς πνιγνῆς,
καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοι παραδώσῃς τό...

— Ὅταν λέγω χωρὶς ἀμοιβῆς, καυ-
χῶμαι, ἐπανέλαβεν ὁ ἄγνωστος. Ζητῶ
μιά μονάχα... ἡ ὁποία δὲν θὰ σὰς κο-
στίσῃ ἀκριβῶς... νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδειαν
νὰ παρατηρήσω τὴν φωτογραφίαν... τὸ
πρόσωπον εὐμορφῆς κυρίως, κάμνει πάντα
εὐχαρίστησιν νὰ τὸ βλέπῃ κανεὶς.

— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω, ἐφώνησεν ὁ κύ-
ριος δὲ Γεντιλῆ, ὁρμῶν ὅπως ἀρπάσῃ τὴν
εἰκόνα.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἄφησεν αὐτὸν νὰ τὴν
ἀρπάσῃ. Ὁπισθοχώρησεν ἐπιδεξιῶς καὶ
ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθῃ ἀπεχωρισμένος διὰ
τῆς τραπέζης ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ
χαρτοφυλακίου. Εἶτα θέσας τὴν εἰκόνα
πρὸ τοῦ φωτὸς λυχνίας, ἔκυψεν ἵνα πα-
ρατηρήσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἐν τούτοις, ἡ Θηρεσία, συγκεκλιμένη
μέχρι δακρύων, ἐπλησίαζε βραδέως τὸν
μνηστῆρα αὐτῆς καὶ ἐφέλλιζεν εἰς τὸ οὖς
του:

— Διατί λοιπὸν ἐπιμένεις τόσον, ὥστε
κανεὶς νὰ μὴ ἰδῇ τὴν φωτογραφίαν;

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἀπῆντα,

— Ἀποκρίσου, Λουδοβίκε, εἶπε μετὰ
τινος προσπαθείας... ἀποκρίσου... Λυ-
πήσου με... ὑποφέρω τόσον!...

— Νὰ κᾶτι νεώτερο!... καὶ πολὺ πε-
ρίεργο! ἀνεφώνησεν αἰφνης ὁ ξένος. Ἀ!
μὰ τὴν πίστι μου! ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα
αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Τί τρέχει λοιπὸν, κύριε; ἠρώτησεν
ὅλη τρέμουσα ἡ κυρία Λεκόντ.

— Τρέχει ὅτι αὐτὸ τὸ πρόσωπον εἶνε
ἀπαράλλακτον μὲ τὸ πρόσωπον τῆς σκο-
τωμένης γυναίκας!

— Τί κάθῃσαι καὶ λέγεις;... αὐτὸ δὲν
εἶνε ποτὲ δυνατόν, ἐφέλλιζεν ἡ κυρία Λε-
κόντ.

— Ὡ! Δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀπατώμαι,
καλὴ μου κυρία. Πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδα εἰς
τὴν Μόργα, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὴν
βλέπω ἀκόμη. Ἐνα πρόσωπο ὅσον αὐτό,
δὲν λησμονεῖται εὐκολα... διότι δὲν ὑπάρ-

χουν δύο ὁμοία... Αὐτὴ εἶνε, ἀπαράλλα-
κτῇ.

Ἡ Θηρεσία, σχεδὸν λιπόθυμος, ἐρρίφθη
ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— Καὶ ὁ φωτογράφος τὴν ἐπέτυχε,
ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος. Ὅλα εἶνε
βγαλμένα... ἀκόμη κ' ἕνα μαῦρο σημάδι
ποῦ εἶχε εἰς τὸ ἀριστερὸ μάγουλο... Ὁ
κύριος, ποῦ τὴν γνωρίζει, καθὼς ἐγώ,
πρέπει νὰ τὰ θυμᾶται... τὸ φόρεμα εἶνε
τὸ ἴδιον... Μία ρόμπα μὲ δαντέλες... Ὅθ
ἔλεγε κανεὶς πῶς ἐφωτογραφήθηκε μία
ὥρα πρὶν τὴν σκοτώσουν... καὶ τὸ χαρτί
τοῦ παιγνιδίου, ποῦ εἶνε καρφωμένο ὅτὸ
στῆθός της... ἡ δάμα τῆς πίκας... εἰς
τὴν φωτογραφία τὸ κρατεῖ ὅτὸ χέρι...

— Ἡ ἀναιδέα σου ὑπερέβη τὰ ὅρια,
εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ προχωρῶν πρὸς
τὸν ἄγνωστον μὲ τοὺς γρόνθους συνεσφιγ-
μένους. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ δεχθῶ πλέον
τὰς ἀναιδέας φλυαρίας σου. Δώσέ μου τὸ
χαρτοφυλάκιον αὐτό, καὶ φύγε ἀμέσως,
εἰδ' ἄλλως...

— Αἱ;... τί; ἠρώτησεν ὁ παραδόξος
ἔπηλος, ἐπαναθέσας τὴν φωτογραφίαν ἐν-
τὸς τοῦ χαρτοφυλακίου, ὅπερ ἔθεσεν ἐν
τῷ θυλακίῳ του.

— Ὅθ φωνάξω κανένα, νὰ μὲ βοηθήσῃ
διὰ νὰ σοῦ τὴν πάρω διὰ τῆς βίας καὶ νὰ
σὲ πετάξω ἔξω;

— Λουδοβίκε! σὲ παρακαλῶ! ἀνέκρα-
ξεν ἡ κυρία Λεκόντ.

— Δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ τὸ κάμετε
αὐτό, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἄγνωστος. Κατὰ
πρῶτον, ἔχω τὸ χέρι γερό, καὶ δὲν σὰς
φοβοῦμαι, καὶ ἂν ἀκόμη ἔλθῃ διὰ νὰ σὰς
βοηθήσῃ καὶ ὁ γέροντας ποῦ μὲ ἔφε-
ρεν ἐδῶ. Ἐπειτα, αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ σὰς βλά-
ψῃ, διότι θὰ πάγω ἴσα κ' ἴσα εἰς τὴν
ἀστυνομίαν.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὅστις ἦτο ὠχρὸς
ἐκ τῆς ὀργῆς, κατέστη πελιδνός, καὶ
εἶπε διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ διακεκομμένης:

— Ἐὰν τολμήσῃς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν
ἀστυνομίαν, θὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἀστυνόμον
ὅτι εἶσαι ἕνας κλέπτης, καὶ θὰ τὸ ἀπο-
δείξω, τὸ ἐννόησες! διότι τὸ χαρτοφυ-
λάκιον αὐτὸ μοῦ τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν τσέ-
πην τοῦ φορέματός μου, τὸ ὁποῖον ἔκο-
ψαν διὰ νὰ μὲ κλέψουν, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ
δείξω. Φαίνεται ἀκόμη τὸ σχίσμα ποῦ
ἔκαμες... Ναί, ἐσύ... ἡ κλοπὴ ἔγινε μό-
λις πρὸ ὀλίγων ὥρων, καὶ αὐτὸ ποῦ μοῦ
ἔκλεψαν εὐρίσκεται εἰς τὰ χέρια σου.
Αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα φανερόν, μοῦ φαίνεται...
ἀπορῶ μὲ τὴν ἀναιδέαν σου, καὶ θὰ ἐτε-
λείωνα γρηγορώτερα τὴν κωμωδίαν, τὴν
ὁποίαν πρὸ εἰκοσι λεπτῶν παίζεις ἐδῶ
μέσα, ἂν δὲν ἤθελα ν' ἀπκλλάξω ἀπὸ
δυσκρέστους σκηναὶς τὴν κυρίαν καὶ τὴν
δεσποινίδα Λεκόντ.

— Ἀ! ἂν αὐτὸ ἡμποροῦσα νὰ τὸ
κάμω ἐγὼ μονάχος, ὅλα θὰ ἐτελείωσαν
μὲ τὸ καλόν, εἶπεν ὁ ἔπηλος μετὰ μεγί-
στης πρᾶότητος. Σέβομαι τὴν κυρίαν καὶ
δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ φωναίς, καὶ τοῦ λόγου
σας, ἀγαπητέ μου κύριε, θυμῶνεται πολὺ.

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, ἔξαλ-
λος καταστάς ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ὁ

ἄγνωστος προσεφέρετο. Δὸς μοι τὸ χαρ-
τοφυλάκιον ἢ κρατήσέ το, ὀλίγον μὲ μέλ-
λει, ἀλλὰ φύγε. Προτιμῶ νὰ σοὶ ἀφήσω τὰ
χρήματα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἔκλεψες, παρὰ νὰ
εὐρεθῶ ἀνακατεμένος εἰς ὑποθέσεις κλο-
πῆς, νομίζω ὅτι τώρα δὲν θὰ ἔχῃς πλέον
λόγον νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ παρείσακτος δὲν ἀπῆντησεν, ἀλλ'
οὐδ' ἔδειξεν ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ἐξέλθῃ.
Ἀποῦ ἐφύλαξε τὸ χαρτοφυλάκιον, ἐκόμ-
βωσεν ἐπὶ τοῦ πολυτίμου τούτου ἀντικει-
μένου τὴν μακρὰν ρεδιγκόταν του, καὶ
ἔστρεψε τὸν πῆλόν του μετ' ἀμνηχανίας,
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν αὐθαδεῖαν, ἥς ἀπὸ
τῆς ἀφίξεώς του εἶχε δώσει τοσαῦτα δειγ-
ματα.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία Λεκόντ, τρέμουσα εἰ-
σέτι ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς σκηναίς
ταύτης, ἐπανήρχετο μικρὸν κατὰ μικρὸν
εἰς ἑαυτήν, καὶ ἐπειθετο σχεδὸν ὅτι ἡ
στάσις τοῦ ἄγνωστου, δὲν ἦτο στάσις ἀ-
χρείου ὅστις εἶχε πλανηθῇ.

Ἡ Θηρεσία, καταπεπονημένη, ἔκυπτε
τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανελάμβανε χαμηλῇ
τῇ φωνῇ:

— Εἶχε πλησίον εἰς τὴν καρδίαν του
τὴν φωτογραφίαν τῆς γυναίκας αὐτῆς,
λοιπὸν τὴν ἡγάπα!

— Λοιπὸν! Τί περιμένεις ἀκόμη διὰ
νὰ μὰς ἀπαλλάξῃς τῆς παρουσίας σου;
ἐπανέλαβεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ δι' ὕφους
ἀπειλητικοῦ.

— Ὅθ σὰς τὸ εἰπῶ, κύριέ μου, εἶπεν
ὁ ἄγνωστος. Κατὰ πρῶτον, πρέπει νὰ πα-
ραδεχθῇτε ὅτι δὲν ἔχω κανένα βάρος εἰς
τὴν συνειδήσιν μου. Πιστεύω ὅτι σὰς ἔ-
κλεψαν τὸ πορτοφόλι, καὶ ὅτι πρέπει ὁ
κλέπτης νὰ τὸ ἔχασε βέβαια, διότι ἐγὼ
τὸ εὐρήκα.

— Ἐὰν ὁ κύριος σοὶ τὸ εἶχε κλέψει,
δὲν θὰ σοὶ τὸ ἐπέστρεψε, παρετήρησε τῷ
κυρίῳ Λεκόντ ἡ χήρα, ἥτις ἐπεθύμει μό-
νον νὰ συμβιβάσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν εὐγενῶς ὁ
ἔπηλος, ἐκάματε καλὴν σκέψιν καὶ πι-
στεύω πῶς αὐτὸ θὰ εἶνε ἀρκετὸ διὰ τὸν
κύριον. Ὅθ καταλάβῃ ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἐ-
πιστρέφω τὸ πορτοφόλι, τὸ κάμνω διὰ
νὰ μὴ μὲ καταδιώξουν πῶς δὲν ἔδωσα εἰς
τὸν ἀστυνόμον ἕνα πορτοφόλι ποῦ εἶχε
μέσα καὶ τὴν φωτογραφία τῆς σκοτωμένης
γυναίκας. Συλλογισθῇτε λοιπὸν! ἡ ἀστυ-
νομία ποῦ ζητᾷ τώρα καὶ ὀκτῶ ἡμέρας
καὶ δὲν εὐρίσκει τίποτε... αὐτὸ θὰ τὴν
βοηθήσῃ, βέβαια... Κάθε ἡμέραν ἀ-
γοράζω τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα»... μὲ
πέντε λεπτὰ... αὐτὸ τὸ ἔξοδον ἡμπορῶ
νὰ τὸ κάμω... εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν
ἐδιέβασα, σήμερον μάλιστα, πῶς τὸ χρέος
τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ φωτίζῃ τὴν
δικαιοσύνη... καὶ μὰ τὴν πίστι μου,
καμαρώνω πῶς εἶμαι καλὸς πολίτης.

— Τότε, ἠρώτησε δι' ἡλλοιωμένης φω-
νῆς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, εἶσαι ἀποφαι-
σμένος νὰ ὑπάγῃς...

— Εἰς τὸν ἀστυνόμον; ναί, μὰ τὴν
πίστι μου, καὶ τώρα ἀμέσως... Ἐπρεπε
μάλιστα ν' ἀρχίσω ἀπὸ αὐτόν, ἂν ἔβλεπα
τὴν φωτογραφία πρὶν ἔλθω ἐδῶ, ἀλλὰ

στην ἀρχὴν δὲν εἶδα παρὰ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὸ χαρτί μετὰ τὸ ὄνομά σας. "Ω! μὴ φοβᾶσαι, προσέθηκεν ὁ ἄγνωστος παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν μνηστῆρα τῆς Θηρεσίας, θὰ σᾶς δώσουν πίσω τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ χαρτονομίσματα, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι διὰ τὰ λαβετε γρηγορώτερ, θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἔλθετε μαζί μου.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Διήγημα.

[Συνέχεια].

— Ὁ γιατρός! ὁ γιατρός, γιὰ ὄνομα Θεοῦ. Ποῦ εἶνε ὁ Οὐραμπιέτα; ποῦ εἶνε;

Καὶ ἐζητοῦσε παντοῦ τὸν γιατρὸ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνησυχοῦσαν. Ὁ Ζουκαράγας μετὰ τὸ χαμογέλοιό του ἔλεγε: «Ἄς περιμένωμε. Ὁ Οὐραμπιέτα θὰ ποκοιμήθηκε. Εἶχε τόση δουλειὰ ἀπόψε.»

Ἐξαφνα τρέχει ἓνας λοχίας στοὺς ἀξιωματικούς μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ὠχρὸς. Μέσα εἰς τοὺς νεκροὺς εὐρήκων καὶ τὸν Οὐραμπιέτα ποῦ τὸν ἐκτύπησε μιὰ σφαῖρα, τὴν ὥρα ποῦ ἐπεριποιοῦνταν ἓνα πληγωμένο. Αὐταῖς ἡ σφαῖραις σκοτώνουν καὶ ἐκείνους ποῦ γιατρεύουν καὶ κείνους ποῦ σκοπεύουν.

Οἱ καρλισταὶ ὅλοι ἔμειναν χωρὶς μιλιὰ. Ἡ πληγὴ τοῦ Ζουκαράγα ἔμπορῶσε νῆνε καὶ ἐπικίνδυνος. Καὶ πουθενὰ γιατρός νὰ τὴν περιποιηθῇ. Νὰ προσκαλέσουν ἀπὸ τὸν ἄλλον στρατὸν τοῦ Γκάρνητω ἦτον ἐπικίνδυνος. Καὶ ὁ Ζουκαράγας ἔχανε πολὺ αἷμα. Ἐνας ἀξιωματικὸς τότε ἐπροχώρησε εἰς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐφώνησε:

— Εἶνε κανεὶς γιατρός ἀπὸ σᾶς;

Οἱ στρατιῶται τοῦ Γκάρνητω ἐκυττάχθησαν. "Οχι, δὲν ἦταν κανεὶς γιατρός, ὅλοι στρατιῶται.

— Κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ δέσῃ μιὰ πληγὴ;

— Ναί, ἐγὼ, ἀπεκρίθη τότε ἓνας ἄνθρωπος.

— Προχώρησε.

Ὁ ἄνθρωπος ἐβγήκε ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐπροχώρησε μετὰ τὴν κεφαλὴν ψηλά. Ἦτο ὁ Ἀρακὴλ.

— Δὲν εἶσαι στρατιώτης; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— "Οχι.

— Πῶς βρῖσκεσαι αὐτοῦ;

— Γιατὶ μ' ἔπιασαν. Ἐγὼ δὲν πολέμω. Ἐπήγαίνα εἰς τὸ Μπιλμπάο νὰ δῶ τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ ἡ μάχη μ' ἐμπόδισε νὰ προχωρήσω.

— Καὶ ξέρεις τίποτε ἀπὸ γιατρίκα;

— "Οχι, ἀλλὰ ξέρω καὶ γιατρεύω πληγαίς. Κάνω κάποτε τὸν ταυρομάχο.

— Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφερε τὸν Ἀρακὴλ

ἔμπροσθὰ εἰς τὸν Ζουκαράγα καὶ αὐτὸς ἐσήκωσε τὰ μάτια του, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του, καὶ τὸν κύτταξε καλὰ. Ὁ καρλιστὴς ἀρχηγὸς ἐζητοῦσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Ἀρακὴλ εἶπε πάλι τὰ ἴδια.

— Εἰσαι ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο. Γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι μετὰ τὸν ἀληθινὸ βασιλέα; ἡρώτησεν ὁ Ζουκαράγας.

— Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μετὰ κανένα.

Οἱ καρλισταὶ ἀξιωματικοὶ τὸν ἐκύτταξαν μετὰ ἀμφιβολίαν καὶ ἡ ἀπόκρισίς του τοὺς ἔκαμε νὰ ψιθυρίζουν μεταξὺ τους. Ὁ Ζουκαράγας τότε:

— Καθένας εἶν' ἐλεύθερος, εἶπε.

Ἐπειτα δὲ ἐνῶ τὸν ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ εἰς τὰ μάτια,

— Ἐρεῖς εἶπες νὰ γιατρεύῃς πληγαίς; τὸν ἡρώτησε. Μπορεῖς μοναχὰ νὰ μοῦ ἐλαττώσῃς τοὺς πόρους; Ὑποφέρω πολὺ.

Τοῦ ἔδειχνε τὸ πόδι γυμνὸ, κατακοκκινισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα μετὰ ἀνασηκωμένο πανταλόνι.

Ὁ Ἀρακὴλ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ σακάκι του, ἐξέσχισε τὸ ἀριστερὸ μανίκι ἀπὸ τὸ ποκάμισό του καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανί ἐπάνω ἔχυσε σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν μερικαῖς σταλαγματικαῖς ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐφύλαττε εἰς τὸ δακτυλίδι του.

Ἐπειτα ὠχρὸς ἐπλησίαζε εἰς τὸν Ζουκαράγα.

Τὸ χέρι τοῦ Ἀρακὴλ δὲν ἔτρεψε, ἐνῶ ἐκρατοῦσε τὸ πανί ποῦ ἐφαινόταν ἐπάνω μιὰ κίτρινη βούλα. Κι' ἐκεῖ ποῦ πῆγε νὰ γονατίσῃ ἔμπροσθὰ τὸν Ζουκαράγα γιὰ νὰ τὸ δέσῃ, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς εἶπε εἰς τὸν καρλιστὴν ἀρχηγό:

— Μὰ δὲν τὸν ξέρομε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ ἐκεῖνος γελαστὸς ἀπήντησε:

— Ἀλήθεια. Μὰ ποτὲ δὲν ἔξερε κανεὶς οὔτε τὸν γιατρός, οὔτε τὸν παπᾶ.

Καὶ ἐξάπλωσε τὸ πληγωμένο πόδι του εἰς τὸν Ἀρακὴλ.

— Καὶ αὐτὴ ἡ κίτρινη βούλα; ἡρώτησεν ἓνας λοχαγός.

— Εἶνε γιατρικὸ δῖκό μου γιὰ τῆς πληγαίς, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— Καλὰ.

Καὶ ὁ Ζουκαράγας τὸν ἀκολουθοῦσε καλὰ-καλὰ μετὰ τὰ μαῦρά του μεγάλα μάτια καὶ ἅμα τοῦ ἔβαλε εἰς τὴν πληγὴν ἐπάνω τὸ πανί:

— Ἄ! τὴν εἶμαι καλλίτερα, εἶπε, καὶ σὺ ἔμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς. Εἰς' ἐλεύθερος.

— Μὰ... στρατηγέ... εἶπεν ἓνας ἀξιωματικὸς.

— Ὁ Ζουκαράγας ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ μὴν τοῦ κάνω καὶ γὼ ἓνα καλὸ, ἀφοῦ ἐκεῖνος μετὰ ἰατρεύει.

Ἐπειτα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Ἀρακὴλ:

— Θέλεις τίποτ' ἄλλο;

— "Οχι, τίποτε.

Ὁ Ζουκαράγας ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του μίαν μικρὰ σιγαροθήκη καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀρακὴλ.

— Γιὰ νὰ μετὰ θυμάσαι.

— "Οχι, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— "Ω! ὦ! εἶπεν ὁ Ζουκαράγας καὶ ἐχαμογέλασε, φοβοῦμαι πολὺ μήπως δὲν ἀγαπᾷς καθόλου τοὺς καρλιστάς. Δὲν θέλεις τίποτε ἀπὸ μένα;

— Πέρνω ἓνα σιγάρο.

Ὁ Ἀρακὴλ ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν σιγαροθήκην ἓνα σιγάρο καὶ τὸ ἐκύτταζε καλὰ καλὰ καὶ τὸ ἔστρεψε εἰς τὰ δάκτυλά του πρὶν νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν τσέπη, ὅταν ὁ Ζουκαράγας τὸν ἡρώτησε:

— Καὶ τ' ὄνομά σου;

— Ζουάν Ἀρακὴλ.

— Καλὰ λοιπόν, Ἀρακὴλ, πῆγαίνα εἰς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ περίμενε νὰ πάρωμε τὸ Μπιλμπάο γιὰ νὰ δῆς καὶ σὺ τοὺς συγγενεῖς σου. Δὲν θ' ἀργήσωμε. Δὸς μου τὸ χέρι σου.

Ὁ Ἀρακὴλ ὠχρὸς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ πληγωμένου, ἐφόρεσε τὸ σακάκι του καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἔφυγε σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ ἀπὸ πίσω τὸν ἀκολουθοῦσε τὸ μάτι τοῦ καρλιστοῦ ἥρωος.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ γέρον Γκάρνητων εἶδε τοὺς στρατιώτας του νὰ τοῦ φέρουν εἰς τὰς σκηνάς του τὸν ἴδιο νέο ποῦ τοῦ εἶχε ὁμιλήσει πρὸ ἑξ ἡμερῶν εἰς τὸ Ἀγιουνταμιέντο.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο θυμωμένος ἀπὸ τὴν τελευταία καταστροφὴ καὶ ἐφοβέριζε πῶς θὰ σκοτωθῇ.

Τὸν Ἀρακὴλ τὸν ἐδέχθηκε σὰν σκυλί.

— Τί θέλεις σὺ ἐδῶ; Ποιὸς μοῦ λέγει πῶς δὲν τοὺς εἰδοποίησες ἐκείνους τοὺς καρλιστάς;

— Τί θέλω, στρατηγέ; Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... νὰ μιλήσω μοναχὰ εἰς σέ.

Καὶ τὰ ἔλεγε μετὰ τόσην ἀπόφασιν, ὥστε ὁ γέρον Γκάρνητω ἐκατάλαβε ὅτι κατὰ ἔτρεχε καὶ ἔκαμε νόημα εἰς τοὺς ἀξιωματικούς νὰ ἔβγουν ἔξω.

— Λοιπὸν τί τρέχει; τὸν ἡρώτησεν, ἀφοῦ ἔμειναν μόνοι.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Αἰσώπου

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσεῖτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξαν συνδρομὴν τῶν ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΜΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέντων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
Ἀπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.